

РЕШЕНИЕ

№ 1387

гр. София, 05.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 11.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8473** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 222б, ал. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Н. Н. Н., с постоянен и настоящ адрес в [населено място], срещу Експертно решение (ЕР) рег. № 69/2 от 22.05.2020 г. на Ц. експертна лекарска комисия на Медицински институт – МВР (ЦЕЛК-МИ-МВР).

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на така постановеното ЕР, като постановено при допуснати съществени процесуални и материалноправни нарушения. Твърди се, че е налице нарушение на чл. 8, ал. 1 и чл. 27, ал. 1 от АПК, тъй като Н. не е конституиран като заинтересована страна. Нарушено е правото му да участва в административното производство, както и да прави искания за събиране на доказателства и възражения по реда на чл. 34, ал. 3 от АПК. На следващо място сочи, че решението е неясно и противоречиво, тъй като в същото е записано, че Н. е „Негоден годен за служба в МВР“. Липсва конкретизация на правната квалификация, върху която се базират заключенията на комисията, което нарушавало правото му на защита. Твърди, че поставената му диагноза е неправилна. Моли решението да бъде отменено изцяло и да бъде върнато на ЦЕЛК-МИ-МВР за ново произнасяне. Претендира направените по делото разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Г., който поддържа жалбата. Счита, че има длъжности в МВР, които Н. може да изпълнява. Соци, че неправилно е посочено в решението, че

подзащитния му е „негоден годен“ за служба в МВР, като моли решението да бъде отменено и да бъде върнато на комисията за ново произнасяне, за да се уточни на кои длъжности Н. може да работи в МВР като трудоустроено лице. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – ЦЕЛК към Медицински институт на МВР, се представлява от юрк. Т., която в съдебно заседание и в писмен отговор оспорва жалбата моли същата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Сочи, че думите негоден/годен в ЕР са техническа грешка и същите трябва да се четат само като „негоден“. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП не взема участие в производството.

Административен съд София-град, Второ отделение, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Н. Н. Н. е служил като старши полицаи в група „Охранителна полиция“ към РУ – А. – К. при ОДМВР В.. На 22.03.2020 г. около 18:25 часа служителят Н. припаднал на работното си място, за което са приложени 2 бр. сведения от свидетели и Лист за обслужен пациент от 22.03.2020 г. на [фирма], [населено място], управление А. СТМ, Медицински аварийен екип. В него е посочено, че повикването екипа е направено от колеги, тъй като го видели, че му прилошава и припада. На място бил заварен пациент неконтактен, неадекватен и неориентиран за време и място. Направил епилептичен припадък. Няма спомен за случилото се, като последно бил настаняван в МВР болница -2019 г. по повод епилепсията.

На 15.04.2020 г. работодателят Директор на ОДМВР-В. е подал до Председателя на ЦЕЛК-МИ-МВР писмо рег. №369р-6806, с молба за експертно решение относно годността за работа на младши инспектор Н. Н., служител в РУ-А.-К. при ОДМВР-В..

На 24.04.2020 г. ЦЕЛК-МИ-МВР е изпратила писмо рег. № Ц-775, адресирано до директора на ОДМВР-В., в което е посочено, че служителят следва да се яви в 09:00 часа на 15.05.2020 г. в ЦЕЛК-МИ-МВР (стая № 15) с цялата налична медицинска документация, касаеща здравословното му състояние – консултации с невролог, психиатър и психолог, ЕЕГ, лична здравна книжка (лична амбулаторна карта), амбулаторни листове от прегледи и епикризи и др.

По делото няма данни жалбоподателят писмено да е бил уведомен за началото на административното производство. Представени са ЕЕГ изследване; Амбулаторен лист № 146 от 10.04.2020 г.; Медицинско свидетелство за трудоустрояване на държавен служител от МВР от 13.12.2019 г.; Амбулаторен лист № 904 от 14.05.2019 г.; Лист за обслужен пациент от 08.05.2019 г. на [фирма], [населено място], управление А. СТМ, Медицински аварийен екип; Лист за обслужен пациент от 11.10.2019 г. на [фирма], [населено място], управление А. СТМ, Медицински аварийен екип; Лична амбулаторна карта; Медицинско направление от 15.05.2020 г.; Здравно-производствена характеристика; Производствена характеристика; Епикриза; Амбулаторен лист № 689 от 14.04.2020 г. и Компютърна томография на главен мозък.

Във връзка с гореизложеното е издадено обжалваното ЕР № 69/2 от 22.05.2020 г. на ЦЕЛК при МИ-МВР, върчено на жалбоподателя на 22.05.2020 г. Видно от него, тримата лекари от ЦЕЛК/ хирург, невролог и интернист-пулмолог/ дават заключение, че „Н. Н. Н. е негоден за служба в МВР като старши полицаи. Негоден годен за служба в МВР“.

За изясняване на спора, от фактическа страна по делото, е прието заключение на съдебно-медицинска експертиза (СМЕ), изготвена от вещото лице д-р Г. Н. О., специалист по нервни болести. На дата 22.01.2021 г., същата извършила личен преглед на Н. Н., ЕГН: [ЕГН]. Експертът установил, че Н. Н. е получавал многократно епилептични пристъпи с характеристика на тонично-клонични гърчове - епилепсия ГТКП гранд мал, включително по време на работа и пред други лица - колеги. Налице са данни от ЕЕГ изследвания с патологични абнормности и провокирането на пристъп при спиране на терапията. Честотата на пристъпите е 2 пъти годишно, т.е. това са редки пристъпи. Не са установени данни за медицинско заключение за епилептична промяна на личността. Счита, че епилепсията при Н. се отнася към: Клас 6 - болести на нервната система - т. б/ - епилепсия с единични редки епилептични пристъпи без психически смущения извън тях. ВЛ посочва още, че причините за епилепсия са различни - черепно-мозъчни травми, спортни и битови злополуки, мозъчни неоплазми, различни мозъчни инфекции, интоксикации /алкохол, наркотици, олово/, мозъчно-съдова болест, както и дегенеративни болести на мозъка. При Н. не са били налице които и да са от изброените възможни причини, вкл. фактори свързани с работната среда. Предвид информацията за високи стойности на артериалното налягане през последвалия период и поставената диагноза „Хипертонична болест“ счита, че има евентуална съдова генеза на пристъпите. Предвид длъжностната характеристика на ищеца за работа в сектор Охранителна полиция, свързана с противопоказани за заболяването му дейности, той е негоден да изпълнява заеманата длъжност полицаи в Охранителен сектор със заболяването Епилепсия. Относно годността му да изпълнява служебни задачи в МВР, ВЛ посочва, че е възможно да извършва работа несвързана с противопоказаните за заболяването му обстоятелства, напр. чрез трудоустрояване или други административни възможности, ако такива са налице като служител в МВР. В проведеното съдебно заседание ВЛ поддържа заключението, като сочи, че заболяването предполага работа, която не е свързана с определени рискови фактори за болестта на Н. Н., което изключва настоящата му длъжност. Но ако има места за трудоустроени лица, евентуално някакви административни длъжности, няма пречка Н. да ги заеме.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

ЕР № 69/2 от 22.05.2020 г. е връчено на жалбоподателя срещу подпис на 22.05.2020 г., а жалбата до съда е постъпила на 01.06.2020 г., в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 226, ал. 3 от ЗМВР, подадена е от лице с правен интерес – адресат на акта и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Процесното ЕР е издадено в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия.

Оспореното експертно решение е издадено от компетентен орган съгласно чл. 3, ал.1, т.1 и ал.2, т.2 от Наредба № 8121з-345 / 25.07.2014 г. и чл. 16, ал.3 от Правилника за устройството и организацията на работата на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи (ПУОРМЕРКМЕ).

Установяването на годността за работа в МВР, като факт с правно значение, е предоставено на ЦЕЛК, която в този случай действа освен като експертен орган и като орган с административни правомощия.

С Постановление № 212 на МС от 06.10.2000 г. МИ - МВР е определен като лечебно заведение за извънболнична и болнична помощ по чл. 5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения /ЗЛЗ/ и са определени специфичните функции.

Като специфична функция на МИ - МВР е определено и извършването на специализирано медицинско освидетелстване на служителите на МВР и на други лица, определени с Правилника за устройството и дейността на Министерството на вътрешните работи.

Централната експертна лекарска комисия - МВР е висш експертен медицински орган в МВР, със специфични права и задължения, определени в Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и Правилник за устройството и дейността на МВР /ПУД - МВР/. Към ЦЕЛК-МВР се създава Териториална експертна лекарска комисия (ТЕЛК - МВР) за държавните служители по Закона за МВР на основание ПУОРМЕРКМЕ.

При изпълнение на специфичните си функции ЦЕЛК - МВР извършва специализирано медицинско освидетелстване за преценка на здравословното състояние на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т.1 и ал. 3 от ЗМВР, съобразно специфичните изисквания за физическо и психическо здраве съгласно Наредба № 8121з - 345 от 25.07.2014 г. за определяне на медицинските изисквания за работа в Министерството на вътрешните работи.

Съгласно чл.3, ал.2, т.2 от Наредба № 8121 з-345 от 25.07.2014 г. „Централната експертна лекарска комисия издава: експертни решения за годност за изпълнение на държавната служба в МВР на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 ЗМВР и курсантите в А.“.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия. Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона форма - писмена, но при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при неправилното приложение на материално правните норми.

На първо място, настоящият състав намира, че е допуснато нарушение на административно производствените правила и в тази връзка е основателно възражението на жалбоподателя, че е нарушено правото му да участва в административното производство, както и да прави писмени искания за събиране на доказателства и възражения. Съществено е всяко нарушение на административно производствените правила, което би довело до ограничаване правото на защита на адресата на акта и също това, което би довело до постановяването на акт в смисъл различен на приетия, а именно до различни правни изводи. В настоящия случай такова нарушение е допуснато, тъй като видно от събраните доказателства, няма данни жалбоподателят писмено да е бил уведомен за началото на административното производство.

На следващо място, настоящият състав намира, че оспореното ЕР е издадено и в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона.

Жалбоподателят Н. Н. заема длъжността „старши полицаи“, като държавен служител по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР.

Съгласно чл.155 от ЗМВР „Държавен служител в МВР може да бъде дееспособно физическо лице, което отговаря на следните изисквания: 1. да има само българско гражданство; 2. да не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията; 3. да не е привлечено като обвиняем или да не е

подсъдимото за умишлено престъпление от общ характер; 4. да отговаря на специфичните изисквания за възраст, образование, физическа годност и психологична пригодност, определени с наредба на министъра на вътрешните работи; 5. да отговаря на медицинските изисквания за работа в МВР, определени с наредба на министъра на вътрешните работи.“

Наредбата, която определя медицинските изисквания за работа в МВР по смисъла на чл.155, ал.1, т.5 от ЗМВР е именно Наредба № 8121з-345 / 25.07.2014 г. за определяне на медицинските изисквания за работа в МВР (обн. ДВ. бр.66 от 2014г., посл. изм. и доп. ДВ. бр.83 от 2017г.).

Жалбоподателят попада в обхвата на медицинското освидетелстване по тази наредба, като държавен служител по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, заемащ длъжност, на която се изпълнява охранителна дейност, т.е. по чл.1, ал.2, т.5 от Наредбата.

С оспореното Експертно решение № 69/2 от 22.05.2020 г. ЦЕЛК при МИ-МВР се е произнесла относно годността на Н. за работа в МВР като държавен служител по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР, като на основание Клас VI „Болести на нервната система (G00-G99)“ от Приложение 1 към чл. 2, ал.1 - Разписание на болестите и физическите недостатъци за медицинско освидетелстване за работа в Министерството на вътрешните работи от Наредба № 8121з-345 от 25.07.2014 г. за определяне на медицинските изисквания за работа в Министерството на вътрешните работи е решила: „Негоден за служба в МВР като старши полицай. Негоден за служба в МВР“.

В оспореното решение е описано заболяването, от което страда служителът: МКБ10 G40.6 G. mal припадъци (с малки припадъци - petit mal или без тях), неуточнени, като подробно са описани и констатациите на ЦЕЛК МВР от медицинските изследвания и представените документи.

В соченото Приложение № 1 в болестите на нервната система обаче са посочени два вида епилепсии - а) с чести големи или малки пристъпи; епилептична промяна на личността и б) с единични редки епилептични пристъпи без психични смущения извън тях, като от ЕР не става ясно коя от двете опции в Приложението е избрана, което нарушава правото на защита на жалбоподателя. Видно от заключението на ВЛ по допуснатата и неоспорена от страните СТЕ е, че епилепсията при Н. се отнася към Клас VI – болести на нервната система, като епилепсията е от втори вид – буква б) с единични редки епилептични пристъпи без психични смущения извън тях. Предвид така установената диагноза, съдът приема, че Н. работещ като полицай в Охранителна полиция е възможно да не е годен да изпълнява заеманата от него длъжност със заболяването епилепсия, но е възможно да бъде назначен на някакъв вид административна длъжност в МВР, несвързана с противоположните за заболяването му обстоятелства.

На следващо място в решението е посочено, че Н. е „Негоден за служба в МВР като старши полицай“, но не може да бъде установено дали той е годен за работа като младши полицай, полицай, главен полицай, инспектор и др., които също са длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Решението е неясно и противоречиво и във втората си част, тъй като в същото е определено, че жалбоподателят е „Негоден за служба в МВР“. Невъзможно е Н. едновременно да бъде негоден и годен за служба в МВР. Предвид така установеното, може да се счете, че Комисията е приела, че Н. е негоден за работа като старши полицай, но годен за работа като младши полицай, полицай, главен полицай,

инспектор и др. Неоснователни са аргументите на процесуалния представител на ответника, че с неговото изявление се поправя решението и всъщност жалбоподателят е негоден за служба в МВР. Доколкото издаденото решение е индивидуален административен акт, издаването и поправката на същия при наличие на очевидни фактически грешки следва да става по предвидения за това ред в АПК, а не чрез устни изявления в хода на съдебното производство. Тази вътрешна противоречивост на акта, представлява и основание за неговата незаконосъобразност.

Дори и да се приеме, че служителят е негоден за служба в МВР, за органът по назначаването възниква задължението да го освободи до 30 дни от датата на издаването на решението от заеманата длъжност на основание чл. 7, ал. 3 от Наредба № 81213-311/17.07.2014 г. за реда за прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Съгласно чл. 7, ал. 1 от същата Наредба, прекратяването на служебното правоотношение на държавния служител по чл. 226, ал. 1, т. 3 ЗМВР – по здравословни причини, се извършва въз основа на решение, издадено от Централната експертна лекарска комисия при Медицинския институт на МВР, в което се установява по безспорен начин, че характерът на заболяването или налични здравни противопоказания не позволяват на служителя: 1. да изпълнява служебните си задължения на заеманата длъжност; 2. да изпълнява служебни задължения в МВР. Съгласно чл. 226, ал. 5 от ЗМВР прекратяване на служебните правоотношения в случаите по ал. 1, т. 3 (по здравословни причини - при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания) се допуска само ако служителят откаже да заеме друга предложена му длъжност или ако няма друга длъжност, подходяща за него.

За пълнота съдът следва да посочи, че според чл. 11 от Наредба № 81213-311/17.07.2014 г. прекратяването на служебното правоотношение на държавния служител на основание чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР - по здравословни причини - при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания, се извършва, когато служителят откаже да заеме друга предложена му длъжност или ако няма друга вакантна длъжност, подходяща за него. Тази разпоредба възпроизвежда съдържанието на чл. 226, ал. 5 от ЗМВР. При тълкуване на използваните и в двата нормативни акта изрази се налага извод, че предложената длъжност, следва да бъде подходяща за служителя.

В случая на жалбоподателя следва да бъдат предложени подходящи за здравословното му състояние длъжности. Неоснователно ответникът по жалбата твърди, че характерът на заболяването на жалбоподателя не позволява на служителя да изпълнява никакви служебни задължения в МВР. Във връзка с гореизложеното, ЕР № 69/2 от 22.05.2020 г. на ЦЕЛК при МИ на МВР, е незаконосъобразно и неправилно, поради което следва да бъде отменено и да се върне делото като преписка на експертната лекарска комисия за определяне дали жалбоподателят Н. Н. е годен или негоден за служба в МВР, а ако е годен - да се уточни на кои длъжности жалбоподателят като трудоустроено лице може да работи в МВР.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разносните по делото. Такива са доказани в размер на 500 (петстотин) лева, за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие на л. 65 по делото, такса за завеждане на делото и възнаграждение на ВЛ по СМЕ. Направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по настоящото производство е неоснователно, тъй като договореното възнаграждение не достига дори двойния размер на посоченото в минимума на чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. По делото са проведени две заседания, изслушвано е заключение от СМЕ и процесуалната защита на жалбоподателя е осъществена в пълнота, поради което съдът не намира основание за намаляване на адвокатското възнаграждение.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, Второ отделение, 30-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Н. Н. Експертно решение рег.№ 69/2 от 22.05.2020 г. на Ц. експертна лекарска комисия на Медицински институт – МВР.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ЦЕЛК при МИ на МВР за ново произнасяне в едномесечен срок от съобщението за влязлото в сила решение на съда, при спазване на задължителните указания, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА ЦЕЛК при Медицинския институт на МВР да заплати на Н. Н. Н., ЕГН [ЕГН], сума в размер на 715.97лв. (седемстотин и петнадесет лева и деветдесет и седем стотинки), представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град.

При подаване на касационна жалба страните трябва да имат предвид, че същата следва да е подписана от адвокат или служител с юридическо образование; да включва преписи за всички останали страни по делото и да е заплатена държавна такса по сметка на ВАС в размер на 70 лв. за гражданите, ЕТ, държавните и общински органи и други лица, с публични функции или организации за обществени услуги и 370 лв. за организациите.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: